

dr hab. Marzena Suchocka

Warszawa 27.12.2023

Katedra Architektury Krajobrazu

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie

ul. Nowoursynowska 166, 02-776 Warszawa

Recenzja osiągnięcia naukowego

„Zastosowanie tomografii dźwiękowej w ocenie kondycji stanu drzew pomnikowych jako narzędzie wspierające zrównoważone zarządzanie terenami zieleni”

**oraz całokształtu dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
dr inż. Margot Zyty Dudkiewicz-Pietrzyk
ubiegającej się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo**

Podstawa formalna recenzji

Recenzję wykonałam na podstawie pisma prof. dr hab. Barbary Kołodziej, przewodniczącej Rady Dyscypliny Rolnictwo i Ogrodnictwo Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie z dnia 30 października 2023 r.

25 października 2023 r. na podstawie art. 221 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r. poz. 742) oraz §7 pkt. 4 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie, Rada Dyscypliny Rolnictwo i Ogrodnictwo Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie powołała komisję habilitacyjną w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr inż. Margot Zyty Dudkiewicz-Pietrzyk w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo wszczętego 13 czerwca 2022 r.

Sylwetka Habilitantki

Dr inż. Margot Zyta Dudkiewicz-Pietrzyk zatrudniona jest od 1 marca 2019 roku na stanowisku adiunkta w Katedrze Architektury Krajobrazu, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Wcześniej pracowała jako asystent (1 lutego 2011 do 30 września 2012) a następnie adiunkt (1 października 2012 do 28 lutego 2019) w Zakładzie Dendrologii i Terenów Zieleni w Katedrze Roślin Ozdobnych i Architektury Krajobrazu (obecnie Instytut Produkcji Ogrodniczej), Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Wcześniej Kandydatka zatrudniona była jako asystent w Zakładzie Architektury Krajobrazu od 1 grudnia 2009 roku do 31 stycznia 2011 r. w tej samej jednostce. W roku 2008 ukończyła studia magisterskie na kierunku Architektura krajobrazu prowadzonym na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Tytuł magistra inżyniera w specjalności architektura krajobrazu uzyskała na podstawie pracy magisterskiej zatytułowanej „*Fontanny i kaskady w założeniach ogrodowych od starożytności do współczesności*”, której promotorem była prof. dr hab. Elżbieta Cichocka. W 2011 roku ukończyła studium podyplomowe Ochrona i konserwacja zabytkowych założen ogrodowych prowadzone w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie obroną pracy „Koncepcja rewaloryzacji zabytkowego zespołu pałacowo-parkowego w Krzesimowie gm. Mełgiew” wykonanej pod kierunkiem promotorów dr Anny Majdeckiej-Strzeżek oraz dr inż. Beaty Fortuny-Antoszkiewicz, a w roku 2014 Studium Pedagogiczne na Wyższej Szkole Nauk Społecznych w Lublinie.

W latach 2008-2012 Habilitantka była słuchaczką studiów doktoranckich prowadzonych na ówczesnym Wydziale Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Dr inż. M. Dudkiewicz-Pietrzyk otrzymała tytuł doktora nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa, dyscyplina ogrodnictwo, specjalizacja tereny zieleni w 2012 roku na Wydziale Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie na podstawie rozprawy doktorskiej pod tytułem „*Dendroflora i koncepcja rewaloryzacji siedmiu wybranych zespołów pałacowo-parkowych i założen dworsko-ogrodowych na terenie powiatu łużyńskiego*”. Promotorem pracy był dr hab. Marek Dąbski a recenzentami dr hab. Krystyna Pudelska, prof. nadzw. UP w Lublinie oraz dr hab. Piotr Urbański, prof. nazw. UP w Poznaniu. Dr inż. Margot Zyta Dudkiewicz-Pietrzyk doświadczenia zdobyte podczas pracy naukowej wykorzystwała do opracowania wyników badań przedstawionych w formie zestawu jednotematycznych publikacji naukowych będących podstawą przewodu habilitacyjnego.

Ocena osiągnięcia naukowego będącego przedmiotem postępowania habilitacyjnego

Habilitantka jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego przedstawiła cykl siedmiu publikacji powiązanych tematycznie, ujętych pod wspólnym tytułem: „**Zastosowanie tomografii dźwiękowej w ocenie kondycji stanu drzew pomnikowych jako narzędzie wspierające zrównoważone zarządzanie terenami zieleni**”.

Wyniki swoich dociekań naukowych Habilitantka opublikowała w czasopismach międzynarodowych indeksowanych w JCR: *Sustainability* (3 artykuły) i *Land* (MDPI) (1 artykuł), oraz w czasopismach punktowanych MNiSW: *Acta Scientiarum Polonorum*, *Formatio Circumiectus*, *Annales Horticulturae*, *Annals of Warsaw University of Life Sciences*, *Horticulture and Landscape Architecture*.

Sumaryczny Impact Factor (IF) publikacji według roku ich ukazania się Habilitantka obliczyła na 15,572 a liczbę punktów według Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego - na 450 (s. 7 Autoreferatu). Prace są dziełami z jednym autorem (1 publikacja) i zespołowymi gdzie Habilitantka jest jedynym z dwóch do czterech autorów. Są to zespoły składające się z polskich naukowców, co potwierdza umiejętności Kandydatki do pracy w interdyscyplinarnych zespołach naukowych, jednak rozwój umiejętności powinien postępować również w kierunku współpracy z autorami z zagranicy. We wszystkich publikacjach dr inż. M. Dudkiewicz-Pietrzyk jest pierwszym lub drugim autorem. Jej deklarowany indywidualny wkład w powstanie artykułów wynosi od 25% do 100%. Jak stwierdza Habilitantka osiągnięcie naukowe opisuje wyniki badań zastosowania technologii cyfrowych w rewaloryzacji zabytkowych obiektów ogrodowych na przykładzie badań prowadzonych w latach 2017-2023.

1. Durlak W., **Dudkiewicz M.**, Pudelska K., Dąbski M. 2017. Diagnostowanie kondycji drzew z wykorzystaniem tomografii komputerowej. *Acta Scientiarum Polonorum, Formatio Circumiectus* 2: 71-83. 40 pkt. (40% wkładu)
2. Durlak W., **Dudkiewicz M.**, Szmagara M., Żuraw B. 2017. Zastosowanie PiCUS® Sonic Tomograph 3 w badaniach dendroflory - zespołu zamkowo-dworskiego w Krupem gm. Krasnystaw. *Annales Horticulturae* 4:19-32. 20 pkt. (25% wkładu)
3. **Dudkiewicz M.** 2019. Application of PiCUS Sonic Tomograph 3 in studies on the cultural heritage of the Lublin region – restoration of the Eastern Orthodox church of the Dormition of the Blessed Virgin Mary in Uhrusk. *Annals of Warsaw University of*

Life Sciences, Horticulture and Landscape Architecture 40: 3–14. 20 pkt. (100% wkładu)

4. **Dudkiewicz M.**, Durlak W. 2021. Sonic tomograph as a tool supporting the sustainable management of historical greenery of the UMCS Botanical Garden in Lublin. Sustainability 13(16):9451 100 pkt. (80% wkładu)
5. **Dudkiewicz M.**, Durlak W. 2021. Sustainable management of very large trees with the use of acoustic tomography. Sustainability 13 (21): 12315. 100 pkt. (80% wkładu)
6. Durlak W., **Dudkiewicz M.**, Milecka M. 2022. A combined methods of senile trees inventory in sustainable urban greenery management on the example of the city of Sandomierz (Poland). Land 11, 11: 1914. 70 pkt. (40% wkładu)
7. **Dudkiewicz M.**, Durlak W. 2023. Acoustic tomograph as a tool supporting the sustainable management of historical greenery of the church garden (Horostyta, Poland). Sustainability 15, 11: 8654. . 100 pkt. (80% wkładu)

Według Habilitantki „*Celem głównym badań było sprawdzenie przydatności tomografu dźwiękowego PiCUS 3 do oceny stanu zdrowotnego cennego starodrzewu pod kątem zrównoważonego zarządzania terenami zieleni.*”, który uwzględniałby aspekty przyrodnicze, kulturowe, historyczne oraz pozwalał na utrzymanie właściwego układu kompozycyjnego założeń zabytkowych. Jak słusznie zauważa dr inż. M. Dudkiewicz – Pietrzyk, wymienione uwarunkowania funkcjonowania drzew sędziwych należy traktować jako kluczowe czynniki pozwalające na ochronę tych cennych elementów ekosystemu terenów zurbanizowanych.

Kandydatka zakłada, że przedstawione w cyklu manuskryptów procedury umożliwiają dogłębną analizę stanu zdrowotnego sędziwych drzew, jednak sposób opisywania kolejnych artykułów jest nieklarowny, nie zostało wyjaśnione jakie były cele każdego z badań. Brak odnośników do poszczególnych publikacji utrudnia też zrozumienie kontekstu poszczególnych badań i czasami recenzent ma wrażenie pomieszania treści, jak w przypadku wtrętu o wpisaniu Reduty do Wojewódzkiego Rejestru Zabytków umieszczonego tuż po opisie badań na terenie Ogrodu Botanicznego w Lublinie na str. 11 Autoreferatu. Brakuje merytorycznego wprowadzenia, którego ślady znajdujemy na stronie 12 Autoreferatu, gdzie Kandydatka opisuje problem krótkiego okresu życia drzew w miastach, które nie dożywają do wieku sędziwości. Habilitantka nie przedstawiła jednak spójnej i dogłębnej diagnozy przyczyn tego stanu – zasugerowała jedynie presję antropogeniczną i powody związane z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa. Diagnoza ta jest podstawą do opracowania deklarowanej na str. 15

Autoreferatu metodyki prowadzenia badań inwentaryzacyjnych dendroflory, i jest istotna zwłaszcza w przypadku drzew sędziwych.

Habilitantka słusznie podkreśla w publikacji nr 5 (numeracja artykułów tworzących dzieło przyjęta na potrzeby niniejszej recenzji) rolę zastosowanie tomografii dźwiękowej nie tylko jako narzędzia diagnostycznego, ale także narzędzia do uzyskania społecznej akceptacji oceny drzew po przedstawieniu otrzymanych wyników. Wątek ten w badaniach wspomniany jest również w trakcie omawiania artykułu nr 6 w kontekście holistycznego podejścia obejmującego ocenę wizualną drzew, badania specjalistyczne sprzętem wytrzymałości mechanicznej drewna, badania fluorescencji chlorofilu oraz wycenę wartości odtworzeniowej drzew i powinien być mocniej rozwinięty – ochrona wartości, które przedstawiają drzewa sędziwe wymaga akceptacji społecznej, a ta uwarunkowana jest poczuciem bezpieczeństwa, którego stopień może zwiększyć lub zapewnić edukacja społeczna. Natomiast w publikacji nr 6 wspomniana jest konieczność oznaczania drzewa sędziwego, ale brakuje określenia jaki powinien być zakres informacji – celem badań prezentowanych w osiągnięciu jest wykorzystanie nowoczesnych metod w diagnostyce drzew – w obecnych czasach nie może ograniczać się ono jedynie do wykonania badania. Dlatego deklarowane przez Habilitantkę *„znalezienie równowagi pomiędzy aspektami społecznymi, ekologicznymi i ekonomicznymi to jedno z największych wyzwań w zrównoważonym zarządzaniu miastem”* wydaje się być jednym z najważniejszych wniosków płynącym z przeprowadzonych badań, a nie znalazło się w liście wniosków umieszczonej na końcu opisu osiągnięcia naukowego. Recenzent czuje również niedosyt dotyczący prezentacji założeń ochrony – nie został wykorzystany w pełni ich potencjał, zwłaszcza związany z niestandardowym podejściem w stosunku do obecnie stosowanych metod. Wiele tych obecnie niewłaściwie stosowanych w praktyce metod wydaje się być anarchiczne, jak realizowana ciągle kosztem drzew sędziwych konieczność szkodliwej ich „pielęgnacji”.

Na s. 15 Autoreferatu Habilitantka wskazała listę 16 wniosków. Niektóre z nich są nieprecyzyjne, chociażby: *„Połączenie inspekcji wizualnej, tomografii akustycznej i elektrycznej oraz fluorymetrii stanowi kompleksowe działanie, pozwalające precyzyjnie określić stan zdrowotny drzew”*. – użycie specjalistycznego sprzętu pozwala na określenie wytrzymałości mechanicznej pnia lub określenie stopnia rozkładu wewnątrz pnia lub innej badanej części, ale w marginalnym stopniu mówi o stanie zdrowotnym drzewa – można pośrednio wyciągnąć wnioski z obecności lub braku bariery CODIT możliwej do identyfikacji badaniem rezystografem. Raczej wykorzystanie tych podejść pozwala na ocenę fitostatycznego stanu drzew, której częścią jest ocena stanu zdrowotnego (kondycji) drzewa.

Natomiast dalsza część wniosku: „*Dwie lub więcej metod diagnostycznych daje szansę na porównanie i walidację wyników*” jest jak najbardziej prawidłowa – zasada ta powinna być stosowana, zwłaszcza w przypadku cennych drzew sędziwych. Błędne decyzje powodują utratę wielu wartości niemożliwych do odtworzenia, co Habilitantka podkreśla w ostatnim wniosku, pisząc: „*Każda zbyt pochopna decyzja o usunięciu drzewa stanowi ogromną stratę dla otoczenia zarówno pod względem wizerunkowym, przyrodniczym i historycznym, a także finansowym*”. Wzmacnianie świadomości wartości drzew sędziwych, zwłaszcza tych na terenach objętych ochroną konserwatorską, połączona z opracowywaniem procedur ich badania i oceny jest pracą dającą ciągle niewystarczające efekty, zarówno w badaniach polskich jak i światowych. Dopiero ostatnie uciążliwości i konieczność mitygowania zmian klimatycznych, wspierana przez usługi ekosystemowe spowodowała pojawienie się tematu ochrony drzew, również sędziwych, w chętnie cytowanych publikacjach.

W punkcie przedstawiającym sposoby wykorzystania efektów pracy na str. 15 Autoreferatu wspomniana jest przez Habilitantkę autorska metoda kompleksowego opisu drzew, która nie została opisana w Autoreferacie, a synteza tego podejścia po lekturze artykułów będących osiągnięciem jest trudna, dlatego Kandydatka powinna opracować lub dopracować proponowaną holistyczną technikę pozwalającą na ochronę drzew sędziwych.

Podsumowując, stwierdzam, że mimo wątpliwości i uwag krytycznych kierowanych głównie w stronę Autoreferatu, przedstawione osiągnięcie naukowe ma wieloaspektowy walor poznawczy i aplikacyjny. Osiągnięcie jest częścią pracy zbiorowej z dużym indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego. Zgromadzone dane uzupełniają wiedzę na temat ochrony i zarządzania drzewami, a zwłaszcza najcenniejszym komponentem drzewostanu – drzewami sędziwymi. Wyniki badań Habilitantki dzięki wielodyscyplinarności przeprowadzonych analiz, mają także duży walor praktyczny i mogą przyczynić się do optymalizacji narzędzi decyzyjnych i procesu zarządzania stosowanych przez jednostki samorządów odpowiedzialnych za problematykę ochrony drzew, czyli właściwej pielęgnacji i kształtowania starodrzewu.

W moim przekonaniu przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe wnosi znaczący wkład w rozwój nauki i spełnia wymogi art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2023 poz. 742).

Pozostały dorobek publikacyjny i badawczy

Działalność naukowa i wdrożeniowa dr inż. M. Dudkiewicz-Pietrzyk była związana z szeroko pojętą architekturą krajobrazu. Trzykrotnie aplikowała do NCN Miniatura na które nie otrzymała dofinansowania na badania, ale w latach 2012-2018 była kierownikiem zadania badawczego realizowanego na Uniwersytecie Przyrodniczym pt. „*Historyczne założenia alejowe na terenie powiatu łęczyńskiego*” OIR/MN/4. Kierowała także wieloma pracami zleconymi. Wyrazem dużej aktywności zawodowej była współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym: administracją państwową i samorządową oraz innymi podmiotami; m.in. z Urzędem Miasta i Gminy w Lublinie, Urzędem Miasta w Sandomierzu, Urzędem Miasta w Jarocinie, Biurem Miejskiego Architekta Zieleni w Lublinie, Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków w Lublinie, czy administracjami spółdzielni mieszkaniowych. Kandydatka przedstawiła zestawienie 49 dokumentów wdrożeniowych, które są praktycznymi zastosowaniem Jaj badań. Stanowią one inwentaryzacje, ekspertyzy, projekty, wnioski o ustanowienie pomnika przyrody i inne dokumenty aplikacyjne, co świadczy o dużym potencjale wdrożeniowym prowadzonych badań.

Wyniki badań Kandydatka prezentowała na konferencjach naukowych, popularnonaukowych i branżowych. Habilitantka wygłosiła 12 referatów i przedstawiła 15 posterów na konferencjach naukowych i webinarium; 5 komunikatów naukowych na konferencjach międzynarodowych (wszystkie po uzyskaniu stopnia naukowego doktora) i 25 komunikatów na konferencjach krajowych (17 po uzyskaniu stopnia naukowego doktora). Wygłosiła również dwa wykłady na zaproszenie Politechniki Lwowskiej.

W Autoreferacie Kandydatka podaje, że Jej **dorobek naukowy** obejmuje 122 pozycje (włączając publikacje dekladowane jako rozprawa habilitacyjna), z czego 9 oryginalnych prac naukowych w czasopiśmie z listy JCR opublikowanych po uzyskaniu stopnia doktora oraz 68 oryginalnych prac naukowych w czasopiśmie spoza listy JCR (59 po uzyskaniu stopnia naukowego doktora) (tab.2 w Autoreferacie). Wyniki badań publikowane były w 54 czasopiśmie oraz stanowiły rozdziały w 9 monografiach. Kandydatka opublikowała 15 rozdziałów w monografiach naukowych (14 po uzyskaniu stopnia naukowego doktora). Natomiast większość recenzowanych oryginalnych wyników badań Habilitantka opublikowała w takich czasopiśmie jak: *Acta Scientiarum Polonorum*, *Hortorum Cultus*, *Journal of Elementology*, *Sustainability*, *Land* czy *Teka Komisji Urbanistyki i Architektury PAN oddział w Krakowie* lub *Roczniki humanistyczne. Historia sztuki*.

W Autoreferacie Habilitantka podaje, że liczba punktów jaką uzyskały publikacje i referaty jest

duża i wynosi 1488 (3060 wg wykazów z 2022 roku) , w tym na osiągnięcie naukowe przypada punktów 406 punktów (450 wg. wykazów z 2022 roku). Sumaryczny IF równy 18,691 (w tym znaczący udział ma osiągnięcie – 15, 572 IF). Według WoS prace autorstwa lub współautorstwa habilitantki były cytowane 21 razy (bez autocytowań), a wskaźnik Hirscha wynosi 3 (wg. WoS) i 2 (wg. Scopus).

Dorobek Habilitantki należy uznać za merytorycznie istotny i wraz z biegiem czasu widoczny jest trend publikowania w wyżej punktowanych czasopismach z listy JCR, co wskazuje na naukowy rozwój Kandydatki, opanowanie i doskonalenie warsztatu naukowego w sposób umożliwiający samodzielne prowadzenie badań, umiejętność kierowania zespołami naukowymi i projektowymi oraz ocenę dorobku naukowego innych badaczy.

Stwierdzam, że habilitantka wykazała się wystarczającą aktywnością naukową w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r, poz.742)

Ocena dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej.

Dr inż. Margot Dudkiewicz-Pietrzyk jest doświadczonym nauczycielem akademickim. Prowadziła zajęcia na pięciu kierunkach studiów: Architektura krajobrazu, Ogrodnictwo, Sztuka ogrodowa i aranżacje roślinne, Ziolarstwo i terapie roślinne, oraz Hortiterapia na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie, i były to wykłady i ćwiczenia z przedmiotów związanych z projektowaniem, konserwacją i rewitalizacją zieleni oraz krajobrazu na ponad 40 przedmiotach. Kandydatka prowadziła między innymi takie przedmioty jak Budowa obiektów architektury krajobrazu (AK I°), Pielęgnacja obiektów architektury krajobrazu (AK I°), Ogrody specjalne (ogrody na dachach, ogrody wertykale, ogrody sensoryczne) (AK I°), Projektowanie obiektów architektury krajobrazu 1,2,3 (AK I°), Grafika inżynierska 1 (AK I°), Historia sztuki ogrodowej (AK I°), Ochrona i waloryzacja szaty roślinnej w założeniach historycznych (AK II°), Podstawy urbanistyki i ruralistyki (AK II°), Ochrona i konserwacja krajobrazu kulturowego (OGR II°) czy Kształtowanie ogrodów terapeutycznych (H I°) ale również wykłady w języku angielskim z przedmiotu *Landscape design in rural areas* w programie Erasmus. Habilitantka opracowała również nowe moduły kształcenia dla przedmiotów w języku polskim i przedmiotu w języku angielskim - *Special gardens (roof gardens, vertical gardens, sensory gardens)*. Pod Jej kierunkiem powstało 35 prac magisterskich i 40 inżynierskich na 5 kierunkach studiów.

Dr inż. Margot Dudkiewicz-Pietrzyk pełniła i nadal sprawuje liczne funkcje organizacyjne w Uczelni, m.in. jest członkiem komisji egzaminacyjnej na egzaminie kwalifikacyjnym z rysunku na kierunku Architektura krajobrazu oraz komisji egzaminacyjnej z praktyk zawodowych po III roku na kierunku Architektura krajobrazu, opiekunem kolejnych roczników na kierunku AK, opiekunem lub osobą współprowadzącą praktyki studenckie inwentaryzacyjno-dendrologiczne na kierunku AK, opiekunem praktyk architektonicznych na kierunku AK, członkiem Komisji ds. Jakości Kształcenia Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu oraz należy do Zespołu Oceniającego jakość prac dyplomowych absolwentów Wydziału.

Godna uwagi jest działalność propagatorska Kandydatki np. udział w przedsięwzięciach edukacyjnych. Dr inż. Margot Dudkiewicz-Pietrzyk uczestniczyła m.in. w szeregu wydarzeń promujących Uniwersytet Przyrodniczy, gdzie organizuje stoiska, prowadzi warsztaty i wykłady, takich jak: Lubelski Festiwal Nauki Lublin (corocznie od 2008 r.), Targi Ogrodnicze Eden Lublin (2009 r.), Best Berries Targi Sadownicze (2017 r.), Dni otwarte Uniwersytetu Przyrodniczego (2019, 2020 r.), Święto Botaniki, Ogród Botaniczny UMCS (2022 r.).

Ponadto Habilitantka odbyła dwa miesięczne krajowe staże zawodowe w Ogrodzie Botanicznym UMCS w Lublinie oraz miesięczny staż zagraniczny w Politechnice Lwowskiej na Ukrainie.

Habilitantka współpracowała z wieloma ośrodkami krajowymi, m. in. Takimi jak: Katedra Podstaw Techniki, Wydział Inżynierii Produkcji, Katedra Sadownictwa, Katedra Botaniki, Katedra Ochrony Roślin, Wydział Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu, Katedra Uprawy i Nawożenia Roślin Ogrodniczych (Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie), Wydział Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu, Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Państwowa Szkoła Wyższa, Wydział Nauk Ekonomicznych i Technicznych w Białej Podlaskiej, Instytut Kulturoznawstwa, Katedra Teorii Kultury i Sztuki KUL, Ogród Botaniczny Uniwersytetu Marii-Curie Skłodowskiej w Lublinie Politechnika Lubelska oraz zagranicznymi: Department of Horticulture and Landscape Architecture, University of Tikrit, Iraq, Department of Horticulture, University of Diyala, Baquba, Iraq, czy Katedra Restauracji Dziedzictwa Architektonicznego i Sztuki Politechniki Lwowskiej (Ukraina), która zaowocowała licznymi publikacjami i pracami wdrożeniowymi, co wskazuje na zdolność Kandydatki do pracy zespołowej.

Za swoją działalność naukową i organizacyjną Habilitantka była uhonorowana nagrodami: w latach 2019-2021 JM Rektora UP Lublin za osiągnięcia naukowe, a w 2023 r. nagrodę jubileuszową za 20 letni okres pracy zawodowej.

Pozytywnie oceniam aktywność dr inż. Margot Dudkiewicz-Pietrzyk w dziedzinie współpracy międzynarodowej, dydaktyki i popularyzacji nauki.

Podsumowanie

Dr inż. Margot Dudkiewicz-Pietrzyk jest pracownikiem o znaczącym dorobku oraz osiągnięciach naukowych i dydaktycznych. Duże zaangażowanie w prace badawcze i organizacyjne dowodzi, że jest dobrą kandydatką na samodzielnego pracownika naukowego. Analiza przedstawionego osiągnięcia naukowego, ogólnego dorobku naukowego oraz działalności dydaktycznej i organizacyjnej wskazuje, że dr inż. Margot Dudkiewicz-Pietrzyk spełnia wymogi stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego zawarte w **art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r, poz,742).**

Wnoszę o podjęcie dalszych czynności w postępowaniu o nadanie dr inż. Margot Zycie Dudkiewicz-Pietrzyk stopnia naukowego doktora habilitowanego dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo.

